



Zoektocht naar Happy Energy is een drieluik over energie. Energiestromen aan een afsluitdijk, van mens tot mens en tot slot in de meterkast van de liefde.

Afsluitdijk

Een schilderij van twee serieel aaneen gekoppelde zonnepanelen als verbindende schakel tussen zon & weiland. Er is meer tussen hemel en aarde. Niets nieuws onder de zon. Met een bril van verbeelding op de neus zie je meer, veel meer. IJsselmeer. Je kunt er de afsluitdijk in zien, waar vakantiegangers in een veel te vol ingeblikt koekblik op wielen, ter compensatie voor het gemis aan zon in hun leven, vluchten naar goedkoop geluk, die ze bij de eerste benzinepomp al duur komt te staan.

Wat brengt mensen er toe om massaal op de vluchtweg naar de aanbeden vakantiezon, in polonaise te bumperkleven? Waarom jezelf en de ander kwellen in tentdiscomfort als je thuis van alle luxe voorzien bent? Mooie testcase: jij en ik, delen één ruimte van één vierkante meter. Drie week lang in de regen, daar waar de vakantiefolder ons zonovergoten ontspanning heeft beloofd. Helaas, de werkelijkheid is weerbarstiger. Zon wordt zonder en overgoten, ja, dat is alleen die neerslaande neerslag. Ritmisch afwisselend tussen zacht en harder tikkend op het katoenen tentdoek, dat ik vooral niet aan moet raken omdat ik dan èn een regenbui èn een plens verwijten over me heen krijg. Onweer zonder onweer, maar dat wordt je vanzelf voor elkaar in dit Hollandse klimaat. Gedonder en bliksem onder dat doek met stokken dat vastgeprikt staat in aarde die we niet meer vruchtbaar durven te noemen.



Waarom in een veel te kleine tent een relatie drie weken stresstesten? Relaties ontrollen zich vechtend voor de scheidingsrechter uit, op een piekmoment, net na de zomervakantie. Een stresstest is dus niet-succesvol tussen mensen, maar wordt alleen naar tevredenheid volbracht door een Nederlandse kerncentrale. De Borssele stresstest is een virtuele computersimulatie, gespeeld vanuit een ruim opgezette comfortabele ruimte, met Prins Kernafval (Maxime Verhagen) achter de knoppen. Dat staat in schril contrast met het klappertanden in een kil, koud tentje omdat je samen de warmte niet meer kunt delen. Omdat we voor elkaar en vooral tussen elkaar, een dijk hebben gebouwd om ons af te kunnen sluiten. Afsluitdijk. Na de vakantie zijn we blij dat we elkaar alleen maar 's avonds zien, als we tenminste niet hoeven over te werken. Als de avonden in het voorjaar lengen zijn die eigenlijk te lang, te veel, te vaak... De weekenden prop ik vol, als een vluchtweg. Soms, zo af en toe komt het water onverhoeds op de dijk, maar daar sluiten we elkaar voor af.... Afsluitdijk, die de tranen van het IJsselmeer en de waterlanders van de Waddenzee klooft, waar eigenlijk een brug hoort te staan ter overbrugging. Tegelijkertijd kun jij de zon in het water zien schijnen. Je wordt vrolijk als je ziet wat je met zo'n messcherpe scheiding -een woord dat we steeds vaker gebruiken- kunt doen. Ik bedenk hoe we bij elkaar zijn gekomen, maar m'n geheugen ijlt als een Alzheimerpatiënt in de schemerfase. Jij denkt hetzelfde, meer helder, alleen, op een ander moment. Waarschijnlijk een magische aantrekkingskracht.

Zoet- en zoutwater, ze trekken elkaar aan als water en vuur, hemel en aarde. De overbrugging tussen zoet en zout, waarbij de één voor de ander het zout der aarde is, terwijl we tegelijkertijd vinden dat die aardse soep bedorven is door teveel strooizout in wonden die ontstaan als automobilisten op de afsluitdijk te dicht op elkaar gaan bumperkleven. Ofwel als geliefden -het kost me steeds meer moeite dit woord uit de pen uit te krijgen (daarom gebruik ik een toetsenbord)- in een veel te kleine tent hun relatie gaan stresstesten en daarmee chronisch verpesten. Scheiding tussen zoet en zout water, het is een afsluiting van een aanfluiting, en is tegelijkertijd een dijk van een idee. Afsluiting op de afsluitdijk. Energie zwemt tussen twee waters in, waar iedereen zijn of haar voordeel mee kan doen door die beweging in energie om te zetten. Blue energy.

In een hele grote accu van 32 kilometer lang tussen het waterkerende gedeelte van de afsluitdijk, kunnen door boterhamzakjesplastic zoet en zout water van elkaar worden gescheiden. Door het verschil in zoutconcentratie ontstaat een elektrisch spanningsverschil, dat zich tussen ons, afzet in ergernissen over en weer in die veel te kleine vakantietent. Als zout water in aanraking komt met zoet, hebben de zoutionen de natuurlijke neiging om naar het zoete water te zwemmen. Is dat de aanzuigende aantrekkingskracht van de

liefde? Door het water met veel snelheid langs twee membranen te laten sijpelen is dit proces te sturen. Eentje laat de positieve waterstofionen door, de ander de negatieve chloorionen. Mooie eigenschappen, tegelijkertijd contrastrijke tegenpolen, net als in ons tentje van ongeluk. Jij komt van Venus, ik van Mars, waar een Bounty ons in de vakantiefolder was beloofd als een paradijs op aarde. In die samengesmolten reep van chocola en kokos gaat het mis. Vechten in of vóór, wordt vechten onder een dun laagje vernis van beschamend tentdoek door. Scheiding, daar aan de afsluitdijk tussen jou en mij. Omgeven door membranen, als scheidingswanden opgesteld tussen het zoute zeewater en het zoete IJsselmeerwater. In de stresstent vormen twee zo ver mogelijk en angstvallig tot de oksels dichtgeritste slaapzakken, eenzelfde scheidingswand tussen water en vuur. Het rivierwater aan de ene kant van de afsluitdijk wordt positief geladen en aan de andere kant negatief. Het resultaat is een primitieve accu die bij een spanning van 0,08 volt elektrische stroom kan leveren. Verversing, beweging van water is nodig om die energiestroom, die levensstroom te continueren. Om een hogere spanning te krijgen wordt een groot aantal membranen afwisselend naast elkaar geplaatst, in serie geschakeld, net als die zonnepanelen op dat schilderij. Zon staat voor energie, positiviteit en natuurlijk liefde. Ineens dringt het tot me door waarom Nederland zich zo weinig zonnepanelen op daken gunt.

In de tent is de accu gebarsten, ontploft en lekt in een meltdown, de rotzooi de grond in. Ijskoude polen van positief en negatief. Jij mag uitkiezen wie je wil zijn. 'De min wint het altijd, behalve van zichzelf', hoor ik m'n wiskundeleraar zeggen. Negativiteit wint het altijd, behalve bij een thuiswedstrijd, da's de enige positieve gedachte die in me bloeit in deze stormherfstige tuin van de liefde. Binnen de perken gaat zich buiten de perken. Verversing, beweging, energiestroom. Er klinkt alleen maar gesnurk. Bomen worden omgehakt, tot een bos dromen tot illusie is gekapt. Elke redelijke communicatie slaapt. De lokroep van de liefde ontlokt elkaar tot niet mis verstane woorden. Ja, jij bent inderdaad die hark en ik die nietsontziende schoffel die de rozentuin schoffeert omdat ik heel veel doorns zie die door het eelt van m'n ziel proberen te drukken. Een door jouw aangereikte handschoen ter bescherming wimpel ik af omdat doornen in essentie juist bij die levenstuin horen. Ook doornen, hoe stekelig ook, willen behoedzaam worden verwijderd, in plaats van onder gehakketak van woorden over en weer neergehakt te worden. Een roos met doornen is immers zoveel mooier als kunstmatige kunstkweek waar de prik uitgekweekt is. Een gif aan woorden, valt het te vergeven zonder gif? Zelfs de vergeet-mij-nietjes, vinden het welletjes en laten hun wortels de oppervlakte zien. Tegen ons schoffeltuig aan woorden en stille, onuitgesproken verwijten is geen kruid gewassen. Het woord 'schoffeltuig', niet te lang confronterend bij nadenken: ik ben het immers zelf. En jij? Ach, daar kun je alleen zelf over oordelen. Een Afrikaanse lelie, Agapathus hangt er verdort bij. Agapé is Grieks voor liefde... Agapé, geschoffeld naar de ratsmodee.

Maar wie verzint het dan ook om te kamperen in de berm langs een afsluitdijk, daar kan alleen maar een afsluiting van harten vol bevriezende gevoelens wonen....c'est moi. Al kijkende en schrijvende ziende blind, ontluisterend en doof bovendien, verstaan we elkaar niet. Luisteren wordt zwijgen als een massagraf. In het graf van de fruitschaal van de liefde zien we fruitvliegjes die zich smakelijk versmikkelen aan de 'ontliefde'. De hemel huilt onder deze wakkerhoudende gedachten onbedaarlijk, spat ontroostbaar op het rafelende tentdoek. De verliefdheid van toen, het is een omslachtig sollicitatiegesprek gebleken met meedogenloze afwijzing tot gevolg. Een periodiek functioneringsgesprek in deze veel te kleine tent....noemen ze dat liefde? We stappen er uit. Mooie afsluiting. Twee mensen, slenterend op een dijk aan ellende, waar we elkaars gedrag als dat van een stel kleine kinderen, het liefst vanaf willen rollen. Zo het IJsselmeer in.

Deze vakantie en afsluitdijkrelatie had er misschien heel anders uit gezien als we elkaar in een omgeving met meer ruimte, en iets meer comfort, elkaar rustig in de ogen hadden gekeken en hadden gefluisterd:

"Schat, werken de zonnepanelen van het schilderij van ons leven, ook op de zon van je ogen?"

Onder een koude douche van regen pakken we de kletsnatte kampeerkrepeerboedel bijeen. Ik stuur ons de weg op. Alleen hoorbaar is de motor van de auto. Een zwijgrit omdat woorden in beklemmende stilte vermoord worden. Ik knipperlicht bij het zien van een bordje met een afslagende pijl. In Duitsland gebruiken ze daar het woord 'Ausfahrt' voor, het tekent de sfeer.

Tip de cd-speler aan en ik hoor Claudia de Breij zingen: 'Ik onthou van jou' & 'Ik mis je zo graag...'

Vanuit m'n ooghoek, die net als de auto, afdwaalt van de grote weg, zie ik je me met je mobiel onthyyven.

Liefde op de barbecue

Vanuit m'n ooghoek, die net als de auto afdwaalt van de grote weg, zie ik je me met je mobiel ontvrienden, onthyyven. Afsluitdijk, een tragisch einde. Schrijf nu verder, hoor de stilte in m'n hoofd. Zet er een streep onder, of juist dwars door een zin. Zinloos. Aafgeschreven. Papieren prop. Hup, weg ermee. Weg, uitweg, vluchtweg, van wat of wie? Afsluitdijk afgesloten. Beknelt inkt stolt in de anders zo vloeiende vulpen. Uitgepend. Loop naar de computer waar het toetsenbord smachtend wacht op nieuwe batterijen. Oplaadbaar door zonne-energie. Nu even niet. Zie slechts wolken en druppelende regen over m'n wangen. Zet een kopje troost. Een wolkje melk of toch maar die verwenste plensbui.

Lees een hyyveschryf in de mail. Hyyves brengt ons bij elkaar vanavond. Klassereünie van de oude lagere school. Dik-doun-in-toen. Mooie tijd, toen. Op het plein spelen met de hoepels van Boelema, een meesterlijke –dat zag ik aankomen- als er weer eens een pennenbakje van tafel kieperde. Kampliedjes zingen onder gitaarbegeleiding, -nog een keer jaaa- en we keelden een psalmliedje die je op vrijdagochtend moest opzingen. De musical 'Spoken op Griezelstein'. M'n rol was treffend: zittend, lezend uit een boekje en verward opkijkend....verstrooid. Hoefde niet te spelen, kon gewoon mezelf zijn. Tekst kwijt?.... verstrooid, toch? Prachtige lagere schooltijd, vele vezels hiervan zijn me bijgebleven. Hechte groep. Van verdere schoolverloop weet ik nagenoeg niets meer. Uitgelopen en ontlopen.

Grasduin in een verdorde herfstberg mail en lees wat ik -naast een uitgerust humeur- mee moet nemen. Pak voor de barbecue bord, bestek en iets waar vocht in kan. Klassereünie blijkt een klasseruïne te zijn op het gebied van relaties. Gebroken hartstochten weggetocht, vertrokken en gestrand. Vloedgetijde werd water ver over de lippen. Weggeëbd en daarna uitgespuugd. Geen zoet- en zoutwater dat elkaar raakt, waaruit met mooie, liefdevolle technologie energie te putten valt. Geen afsluitdijk als middel om opgewekte energie uit te verkrijgen, maar alleen letterlijk. Afsluiten, einde. Zie ons zitten: een brak aanspoelsel van liefde.... Zeventig procent van dit gezelschap, m'n jaargenoten wisselt vaker van partner als ik van sokken. Wat me nog meer verbaast is de zeer korte tijd van blotevoetenloop. Terwijl je juist op barefoots teenspieren kweekt die je anders niet voelt omdat de demping absorbeert en gevoelens gevoelloos onder de voetzool overlopen worden. Men loopt op blote voeten alsof men over hete kooltjes wandelt, die het vlees -smakend naar schoenzool-verwarmen. Aan hetgeen wat op de hete barbecue wordt gegooid kun je de relatie zien, ruiken, proeven. Het tart alle zintuigen. Sissende, spetterende verwijten, het botert niet echt op die hete plaat. Vlees, door de slager bereid met liefde. Love is energy. Maar in Energy, duurzame, bestendige energie daar zijn we niet zo goed in, wij Nederlanders. Wij geboren rond 1974/75. We klungelen en bungelen wat betreft duurzaamheid onderaan in Europa. In Duitsland worden per dag meer zonnepanelen geplaatst dan in Nederland in één jaar. Wubbo Ockels spreekt over Nederland als de vieze man van Europa en voegt er ademloos aan toe 'daar ben ik niet trots op'. Duurzaamheid zien we in de gronden van onze infarcte harten alleen maar terug in duurzaam kernafval. Kolencentrales met een uitstoot gelijk aan twee miljoen auto's geconcentreerd in de Eemshaven. We gedogen, bouwen verder en verstrekken er zure belastinggelden aan. Waar geld heerst, is het hart gestolen en gestold. Bestendige energie, zoals een zoet- en zoutwaterscheiding aan de Afsluitdijk, mooi idee maar het zal er niet komen. Verschillende karakters van water, verschillende, maar toch gelijkwaardige kwaliteiten bundelen tot één positieve energiebron. Da's een uitdaging! Dat is een samenleving die verbind in plaats van afwijst. Mijn generatie kijkt en wijst teveel naar onder. Onder een stralende energiebron die de aarde dagelijks van meer energie voorziet dan we ooit op kunnen, zeggen we wijzend naar beneden: 'there must be a source of energy down there'. We denken en handelen niet duurzaam. Zappen elkaar weg. Relaties als wegwerpartikel en daarna trekken we aan de kinderen. Zie ze breken, ze blijven achter, tot op het bot verscheurd.

Ik kijk op de barbecue en zie rook, zwartsel, verkoling van ingehouden woede. Symbool voor een schreeuwen van deuren, met het kind van de rekening er nog tussen. Voor de rechter uitvechten wie deze mag betalen. Vechtscheiding. Gelukkig is het niet allemaal zo zwartgeblakerd. Een mals biefstukje, niet te doorbakken, op tijd gedraaid en gegaard in liefde. Ze kijkt gelukkig, kan haar geluk niet op, maar het heerlijke biefstukje duidelijk wèl. Ze smult. De schat blijkt net een week getrouwd. Da's verliefdheid: dan is je wereld intenser als dat-ie in werkelijkheid is. Hou dat gevoel tot je laatste ademteug vast! Hoe? Vijftien paar ogen blijven het antwoord schuldig en kijken weg in een zwijgende stilte. Zelf krijg ik –in m'n eentje- een halve vegetarische hamburger aangereikt. 'Moet je eens proeven Hinrick, we zijn niet op Moeder Aarde om elkaar op te vreten en af te kluiven'. Het smaakt naar een berustende tevredenheid. Een trouw geringde kerel, gooit met een denigrerend gebaar, een 'chicky' op het vuur. Vleugellam. Gevoelloos. Pak m'n meegenomen glas wat een

kopje blijkt te zijn. 'Ja hoor, Kluggie denkt dat we hier koffie schenken'. Drankgelach alom. Een tienliterfust wordt met één beweging op tafel gezet.

Koffie....dat bakje troost....was het een onbewuste, vooruitziende blik om juist dat mee te nemen? Zeventig procent van dit gezelschap komt immers op de koffie in de liefde. Tweederde liegt voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand dat ze bij elkaar zullen blijven. Dat kopje troost, wie heeft dat nu eigenlijk nodig? Het zijn gedachten die alleen maar kunnen ontstaan na een paar koppen bier, vermengd met rood doorlopen witte wijn, tot de bodem van de fles en dit schrijven is bereikt.

Zonnelove?

De bodem van de fles en dit schrijven is bereikt. Die hartverscheurende liefde, is dat nu die afsluiting van uiteengesmolten harten, wenend op de afsluitdijk van het leven? Jij en mij. In een tent van vervreemding. Geen blue energy stromend als zon in onze ogen. Waterlanders biggelen druppelsgewijs, prikken uit de wallen van de overstromende teareyes. Verbrande hartstocht, meegesleurd door een nietsontziende vulkanische, uitgebarsten lavastroom van woorden. Alles meeslepend in een verdovende hittewoede. Verbrande liefde op een versteende barbecue wordt tot as verkoolt.

Zet jij of ik, 'ons' bij het afval? De vraag stellen we elkaar op hetzelfde moment en we weten, zonder elkaar een blik in de ogen te gunnen dat het over, exit en uit is. Pak een zak en donder er een fotolijstje in met twee gelukkige mensen erop. Niet naar kijken nu. Gevoel op uit. Makkelijke praat. Hoe groter immers de berg van liefde is, des te groter is het ravijn van de kwetsbaarheid. We hebben haar op de glijbaan gezet. Een teerhartig afglijdend ingrediënt in de soep van het leven dat liefde is. Ja, we hebben er een soepzootje van gemaakt. Zie je staan met onze lievelingsplaat *Back to the Light* van Brian May in je vingers. Je favoriete nummer *too much love will kill you*, Je hebt zo verschrikkelijk gelijk gekregen. Zelf zong ik van dezelfde cd graag mee met *(anything I do) driven by you*. Je zet de schaar in het schijfje. Je blijft me raken. *Back to the light*, maar hier is het duister. Een kop troost op tafel, ik kan het niet langer zien. Scherven verdrinken in een plas zwarte koffie op het parket....

We zullen uit elkaars leven verdwijnen als nevel voor de opkomende zon. Liefde gaat in nevelen op, kunnen we deze neveliedamp voor lief nemen, afvangen, opvangen en er een levensenergie van maken die door de aderen stroomt, of raast het gaande door merg en been en sijpelt het uiteindelijk tenenkrommend door grond nergens heen?

Afvangen, opslaan, onze overheid met een voorliefde voor kolen en kernenergie probeert het met CO₂. Hup, in de grond ermee, naast dat vat met kernafval. Zand erover. Heel veel zand, strooiend in de ogen van de mensen. Is dat wat christenen zonder appél 'rentmeesterschap' noemen? "Liefde, je kan me het dak op!"

Het klinkt cynisch, maar misschien is dat wel de plek waar zij het beste tot haar recht komt. Zon is samen met liefde de grootste energiebron van het leven. Wil me branden aan de zon die jij voor me bent, of klinkt dit te zwevend? Zonzwevend boven de daken. Niet persoonlijk van mens tot mens. Immers alles wat persoonlijk, individueel is, is verbonden met het ego, het ik. Verstrikt in een vat met eigenbelang, een hebzucht en de macht van het berekenende. De verdien capaciteit. Ware liefde is onpersoonlijk, overstijgend en heeft vrijheid nodig om te ademen. Aan een muur van verbeelding zie ik een lijstje hangen met de treffende tekst: *Liefde opent deuren en ramen die er vroeger niet waren*. Liefde als hoopgever ergens zwevend in de rondte. Als een niet te vatten onzichtbare kracht, een zon een bron van bestaan. Licht, soms diffuus, tegengehouden door alles wat ons remt, maar soms lijkt er geen wolkje aan de lucht te zijn en schijnt zij direct en krachtig, dwars door beslagen ramen heen.

Zonnepanelen, ze hebben een levensduur die de gemiddelde relatie van mijn generatie overtreft. Het kortetermijndenken blijkt zoveel beter ontwikkeld dan die van de lange duur. Bij het zien van zonnepanelen heeft men het niet over wat zon je gééft, nee, men vraagt naar een 'terugverdientijd'. Liefde is niet een verdienen maar van een geven. Het is een energiebalans. Soms draait een meter vooruit, neem je meer energie dan je lief is. Soms geef je ongemerkt meer. Energie als sociaal en emotioneel bindmiddel tussen mensen. De draairichting is belangrijker dan de koude, kille getallen. In ons land zie ik veel lege daken, staan ze symbool voor het toenemende egodenken?....Energie als een warmte, liefde op betaling en de energiemaatschappij is de pooier die door onze fossielzucht, kolen laat winnen in Afrikaanse landen onder erbarmelijke omstandigheden. Energie nemen en daarna nog eens nemen. Eens per jaar ontvang je een afrekening waarop je per saldo meer moet betalen omdat de winter strenger doorvriest dan wat de lente kan ontdooien. Zelf zie ik graag een stroom van happy energie. Romantiek van een zonnestroomlove: 'Jij krijgt m'n energie', dat klinkt toch zoveel mooier dan 'hier heb je geld voor je energienota?' Helaas is zo iets in ons koude land niet mogelijk. Grenzeloos salderen met iemand buiten je huis, vergeet het maar, fossiele belangen wegen zwaarder dan gratis zon dat belangeloos op een ieders leven valt.

De zonnebron is gratis, ligt voor het opscheppen. Iedereen wil naar de zon. We laten ons graag bloothuids raken door haar stralen. Het liefst in Zuid-Frankrijk of in Spanje. We oefenen alvast onder een tosti-ijzer van dom geluk, zo'n hoogtezoon, zodat we niet met yoghurtbenen nagekeken worden op de camping. Vakantiezon

is zonde als je haar voor de prijs van twee maal drie weken zonzavakantie, kunt schroeven op je dak. Niet voor die armetierige zes weekjes, maar voor pak en beet 25 jaar! Laten we met z'n allen het voorbeeld van Urgenda en GrunnegerPower volgen en alle daken volleggen en daarmee de afzetmarkt voor RWE zo verpesten dat als het energiemonster eenmaal gereed is, het rendabeler is om in die grote energieketel huilers uit de zeehondencreche onder te brengen. Zon is liefde, nu ook cijfermatig:

7 x 250 Wp. Monokristallijne panelen &
SMA1600TL omvormer
Setprijs: € 3660,--
Montagekosten: € 750,--

Tijdens de levensduur van 25 jaar kunnen we verwachten dat de omvormer eerder vervangen dienen te worden. Omvormers gaan ongeveer 10 jaar mee. Extra kosten: 2x 950 = € 1900,--
De totale kosten bedragen: € 6310,--

De instralingsfactor van de panelen bij plaatsing richting zuiden met een dakhelling van 40-50% bedraagt 80%
WattPiek van de installatie 7 x 250 = 1750 kw/u.
=> 80% = 1400 kw/u
Gedurende de levensduur van 25 jaar zal de zon ongeveer 35000 kw/u leveren.
Kosten per kw/u = € 6310/35000 = € **0,18**



Zon kan concurreren met de stroom die we uit het stopcontact halen. Heeft alleen maar subsidie van het hart nodig, alleen daar ontbreekt het vaak aan. Hartverarmend en krampachtig zie ik de energiereuzen RWE en NUON in de Eemshaven investeren in energie uit de koude grond. RWE bouwt op een onterecht afgegeven gedoogvergunning, omdat de politiek bang is voor schadeclaims. Geld is het enige wat telt. Gevestigde belangen, het geeft me een machteloos gevoel. Maar soms schijnt zomaar de zon en zie ik me zomaar fluitend op een fiets naar het Kruidvat van van m'n leven rijden en koop er twee treinkaarten. Hunker om af te reizen naar een plek waar mensen bijeenkomen om geld, bezit en macht om te smelten in geluk, hoop en liefde. Occupy the world. Een ingetogen wereldwijde vreedzame betoging waarin stille krachten een onderstroom vormen die langzaam boven zal drijven. Een overstijgend humanisme dat verder gaat dan ons menselijk gepruts aan de borreltafel van de liefde.

In een eerste schrijven, in een tentje aan de afsluitdijk, ik zie het nog in gedachten aan me voorbijdrijven. Zie nog die haring die niet kan zwemmen, hulpeloos verdrinken. Zou m'n minimalistische katoenen buitenverblijf op zolder, inmiddels al gedroogd zijn? Zijn er na die barbecue waarop menselijke relaties als verbrand vlees op een gloeiende plaat werden gegooid, nieuwe contacten ontstaan? Het leven, een inspirerende zoektocht naar Happy Energy.

Uit welke bron tappen we deze energie? Is dat een 'lieverd, jij bent de kolencentrale van m'n bestaan'; 'Schat, zet jij ons kernafval even bij de weg?' ... of hoort of zegt u liever 'Jij bent de zon in m'n leven?'

Happy energy: ik loop naar boven. Zie een uitgedroogde tent. Luister naar een nauwelijks hoorbare hoge toon uit een omvormer die verraad dat de wolken openbreken en de zon haar energieke stralen stuurt. Mooi gezicht. Zeven panelen, bijbels getal van de volheid, als vijf broden en twee vissen op het dak geschroefd. Twee uitgerookte, werkloze schoorstenen uit het fossiele tijdperk staan er troostzieligloos bij te kijken. Zeven, ze leveren meer manden energie dan dat ik jaarlijks kan opsouperen.

Je mag het hebben...

PS: Teken na dit lezen meteen even de petitie op www.happyenergy.nl